

AZ ÜDVÖSSÉG ÉS A MEGTÉRÉS ÖRÖME

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2023.05.14.

Rátérünk a mai igeszakaszainkra, és folytatni fogom az Úr Jézus Krisztus példabeszédeit. Megnézzük ma is Jézus egy példabeszédét, és meglátjuk, hogy mit üzen ez ma nekünk. Hisszük azt, hogy Isten Igéje ma is ugyanolyan élő és ható, mint ott és akkor, és ma ugyanúgy szólnak hozzánk ezek az üzenetek, ugyanúgy építenek, ugyanúgy gyarapítanak bennünket, ugyanúgy a növekedésünket szolgálják Isten országában.

Ma egy olyan részt fogunk megnézni, amit nagyon sokszor olvastunk már, nagyon sokszor hallottunk róla. Az elveszett juh történetéről lesz szó, a Lukács 15-ös fejezetét olvassuk végig. Mielőtt belekezdenék, a példázatokról néhány szót hadd szóljak, úgy általában.

Jézus nagyon sokat beszélt példázatokban. Egyrészt azért tette, hogy a tanítványai értsék, másrészt, hogy a kívülállók, ha akarják, megértsék, ha nem akarják, ne értsék meg. A példabeszéd gyakorlatilag egy metafora, egy képes beszéd, egy példázat, tehát nem történet. Nagyon fontos különválasztani Jézus történeteit és a példabeszédeket, mert a példabeszéd egy olyan képes beszéd, ami igaz is lehetne akár, csupán egy metafora, és mindenki behelyettesítheti magát a példabeszédek szereplőinek helyébe. Jézus nagyon sok mindent értetett így meg a tanítványaival, és ma szintén egy példabeszédeken keresztül fog szólni hozzánk. Most kérlek benneteket, hogy lapozzatok a Máté evangéliumának 18. fejezetére és ott a 12–14. verseket fogjuk először megnézni.

Ennek a mai tanításnak azt a címet adtam, hogy: *Az üdvösség és a megtérés öröme*. Ezek a részek az örömről, a megtérésről, az üdvösségről szólnak, és mint Jézus minden példabeszéde, Isten országáról természetesen. Tehát nézzük a Máté 18-at és az 1-es igeverstől.

Máté 18,1–5.

1. Abban az órában menének a tanítványok Jézushoz, mondván: Vajon ki nagyobb a mennyeknek országában?

2. És előhíván Jézus egy kisgyermeket, közéjük állítja vala azt,

3. És monda: Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.

4. Aki azért megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában.

5. És aki egy ilyen kisgyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.

Nem is mennék tovább egyelőre. Amikor Jézus egy példabeszédet mond, vagy tanítja a tanítványait, vagy az éppen jelenlévőket, legyenek azok a farizeusok, vagy az írástudók, vagy akár az Őt követők, annak mindig van egy apropója, hogy miért mondja el az adott példázatot, vagy miért mondja el azt a tanítást. Itt is van ilyen. Ugyanis a tanítványok versengtek egymással. Ki a nagyobb? A múlt héten is felolvastunk egy ilyen részt a Bibliából. És ki a nagyobb? Ez egy nagyon fontos kérdés volt a tanítványok között is, és úgy látszik, ez a kórság kétezer év óta se nagyon múlt el. Tehát akár itt és most is elhangozhatna, mint ahogy el is hangzik az Igéből, hogy rangvitáik voltak. Jézus egy példázatot, egy kisgyermeket használt fel, odaállította eléjük, hogy legyetek ilyenek, mint ezek a kisgyermek. Ezzel még nem fejezte be, hanem elkezdte tanítani őket, hogy ha ezeket a kisgyermeket megbotránkoztatjátok, hát az nem lesz nagyon jó nektek. Mit ért Jézus a „kisgyermek” alatt? Nemcsak a kicsinyeket érti, hanem a kicsinyeket. Jézus mondja ezt többször, hogyha valaki a kicsinyek közül enni ad valakinek – a megvetetteket is érti a kicsinyek alatt.

Tehát ez a tanítás ma nekünk szól, mivelhogy mindannyian Jézus tanítványai vagyunk, és mindannyian behelyettesíthetjük magunkat valamelyik szereplő helyére. Itt a tanítványok a szereplők, és valójában mi is tanítványok vagyunk. Jézus a 18,11-ben azért azzal fejezte be: „Mert az embernek Fia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett.” És hogy ennek nyomatékot adjon, elmondott egy példázatot. Ez a példázat két helyen is előfordul, mindjárt meg fogjuk nézni Lukács evangéliumában is. Az eltévelyedett juhról szól.

Máté 18,12–14.

12. Mit gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik: vajon a kilencvenkilencet nem hagyja-e ott, és a hegyekre menvén, nem keresi-e azt, amelyik eltévelyedett?

13. És ha történetesen megtalálja azt, bizony mondom néktek, inkább örvend azon, mint a kilencvenkilencen, amely el nem tévelyedett.

14. Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszen e kicsinyek közül.

Jézus elmond egy példázatot az eltévelyedett juhról. Hogy lehetne behelyettesíteni? Ha nézzük a szereplőket, akkor kire céloz itt Jézus? Mindig, amikor olvassuk a példabeszédet, vissza kell menni a forráshoz. Miért mondta el Jézus ezt a példabeszédet? Mert a tanítványok eltévelyedtek. Mert a tanítványok azon vitakoztak, hogy ki a nagyobb. Rangvitájuk volt egymással. Jézus erre elmondta ugyanazt a példabeszédet, amit máskor, más apropóból mond el. Tehát a példabeszéd egy képes beszéd. Akkor nem volt videó, azt a múlt alkalommal is mondtam, nem volt hangfelvétel, nem volt fényképezőgép, és Jézus példabeszédekkel szemléltette a dolgot. Ez egy képes beszéd, amit mi is meg tudunk jegyezni, mert olyan eszközöket használt, amit nagyon jól ismertek. A juhok mindenki ismerte, a pásztort mindenki ismerte, bár a pásztor képe itt konkrétan nem jelenik meg, de mégiscsak a pásztor őrzi a juhokat, tehát ott van mögötte mindez.

Olvasom a 15. verset, mert ott jön a tanítás. Jézus tanítja a tanítványait, hogy legyetek alázatosak, hogy legyetek olyanok, mint ezek a kisgyermek. A 15-ös vers ennek a folytatása, és ezt néha külön ki szokták venni itt a szöveggörnyezetből, és külön szokták kezelni, pedig ehhez a történethez, ehhez a példázathoz tartozik.

Máté 18,15.

15. Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négyszemközt: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát;

Mire tanítja itt Jézus? Hogy nem hatalmi pozícióval kell ezeket a vitás dolgokat elrendezni. Itt most a gyülekezetről beszél, a tanítványokról beszél, és teljesen tévesek voltak a gondolataik, teljesen téves volt a hozzáállásuk. Jézus elmondta, hogy Isten országa fordítva működik. Nem úgy, ahogy ti gondoljátok, az nem olyan, mint a világ, hogy ki a nagyobb, hogy a hatalmasok uralkodnak rajtatok, hanem az előző példázatokban is Jézus elmondja, ha valaki nagy akar lenni, akkor legyen mindenki szolgálja, mert Isten országa így működik. Ha pedig valaki eltévelyedik Isten országában, kik azok, akik itt most eltévelyedtek? Jézus tanítványai. Ez ott és akkor nekik szólt. Itt és most pedig nekünk szól.

A juh szintén egy szimbólum és kit szimbolizál? Olyan embereket, akik eltévelyedtek. A juh nem képes gondoskodni saját magáról. A juh, ha eltévelyedett, nem képes egyedül visszatalálni. A juh talán nem is tudja, hogy eltévelyedett, mert fel sem fogta. Ő csak megy és a saját életségleteit akarja betölteni. Ő menni akar, legelni akar, és messzebb megy, mert lát ott egy szebb fűcsomót, elment és ott legelészett, otthagya a többieket, és közben eltévedt. Szerencsétlen, gyámoltalan állat, még megvédeni sem tudja magát. Jézus nem véletlenül hasonlítja a kisgyermekhez. Nem azért tévelyedtek el, mert rosszak. Nem azért, mert el akartak, mert gonoszok, hanem azért, mert nem képesek felfogni, hogy helytelenül cselekedtek. Éretlenek.

Mi van a kisgyermekkel? Nem rosszindulatúak, hanem nem fogják fel a cselekedeteiknek a súlyát. Ők nem gondolkodnak előre. Láttam gyerekeket ugrálni a sekély vízbe, magasról ugrottak be. Hú, amikor láttam, mindent gondoltam, hogy vigyázzatok! Mert az ember arra gondol, hogy nehogy a gerinced, nehogy a fejed beüsd. A gyerek ezen nem gondolkodik. A gyerek néha felelőtlen. Nincs tapasztalata, és egyszerűen eltévelyedik. Nem azért, mert el akar tévelyedni, nem azért, mert gonosz, nem azért, mert rossz.

Ezek a tanítványok miért tévelyedtek el? Ezt a mintát hozták magukkal, ezt látták, ahogy a farizeusok viselkedtek, ahogy az előljáróik viselkedtek, és úgy gondolták, hogy ez így van Isten országában is. Egyszerűen eltévelyedtek, nem azért, mert el akartak tévedni, és ilyenkor a pásztor utána megy, ott hagyja a kilencvenkilencet, tehát nem hagyja magára. Amikor Dávidot Isten elhívta,

akkor a juhokat rábízta másra, vagy bezárták akkor az akolba, de elment és az eltévelyedetett megkereste azért, hogy visszahozza a nyájba. Nekünk is így kell viszonyulni az eltévelyedett testvéreinkhez, erről szól ez a történet, erről szól ez a példázat és erről szól a 15. rész. Ha valaki eltévelyedik, akkor igenis az a dolgunk, hogy utánamenjünk, hogy segítsünk neki, és ez nem rossz szándék, nem kioktatás, nem terror vagy nyomás gyakorlása a másakra, hanem valóban lehet, hogy segítségre van szüksége, mert egyszerűen eltévelyedett. Nem azért, mert rosszindulatú, vagy mert gonosz, hanem egy olyan élethelyzetbe keveredett, ahol rossz döntést hozott, ahol nem látta át a saját helyzetét, erről szól itt ez a történet. Vannak olyanok is, akik rossz szándékúak, akik nem akarnak megtérni, nem akarnak visszafordulni. Erről is itt van Jézus utasítása a 16-os versben. Lehet, hogy nagyon szigorúnak tartjátok, de Jézus ezt tanítja:

Máté 18,16–17.

16. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásaival erősítséd minden szót.

17. Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő.

Ezek Jézus utasításai. Mondja az Írás, hogy egy kicsiny kovász megdagaszt egy egész tésztát. Mi a cél? Hogy az eltévelyedett bárány megtérjen, hogy visszaforduljon, hogy visszakerüljön a legelőjére, hogy ne kerüljön veszélybe. Nagyon sok csábítás van. Az Apostolok cselekedeteiben olvashatjuk a 20-as részben, mikor Pál búcsúzik az efézusi gyülekezettől. Vigyázatok, mert jönnek tiközétek gonosz farkasok, akik nem kedveznek a nyájnak. Sőt, azt mondja, ti magatok közül is támadnak ilyenek. Tehát van egyfajta felelősségünk, Jézus erről a felelősségről beszél. Nem arról szól a történet, hogy ki a nagyobb, hogy ki kit tud alattvalójává tenni, nem erről szól a történet, hanem arról, hogy segítsük a másikat, hogy segítsük a kicsiket, azokat, akik még éretlenek a hitben, most indultak el a hit útján. Tehát ez a tanítás nekünk is szól itt és most, akkor nekik szólt, de most ugyanúgy nekünk, hogy igenis segítenünk kell, és ha nekünk olyan szívünk van, mint Jézusnak, mint az igazi pásztornak, akkor segítünk az eltévelyedettnak. Segítenünk kell, hogy visszatérjen a legelőjére, hogy visszatérjen az ellátásához. Ez egy nagyon-nagyon jó tanítás, ebből több órát lehetne prédikálni és nagyon sok tanulsága van, de most a példázatokat nézzük elsősorban.

Tehát Jézus az eltévelyedett tanítványokat egy eltévelyedett juhhoz hasonlítja, hogy nem bölcsen, nem józanul gondolkodtak, gyermeki módon, kisgyermeki módon viselkedtek és bizony tessék ebből megtérni. Mert amikor megtalálja Isten az eltévelyedett juhot, akkor mi lesz? Öröm lesz. Isten örül. Örül a juh is, örül a pásztor is, örül a gazda is és örül az Atya is. Az örömről szól ez a történet, és Isten nem akarja, hogy valaki is elveszen. Jézus azért jött, hogy megmentse mindazt, ami elveszett, azért jött el, hogy megmentsen bennünket. Mindannyian eltévelyedettek, mindannyian elveszettek voltunk, de Jézus, a jó pásztor eljött értünk és megkeresett bennünket. Azt mondta Jézus a tanítványainak: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket”. Ő választott minket. Azért, hogy kövessük Őt, és ne tévelyedjünk el.

Nézzük a következő példázatot, ez pedig a Lukács 15. Jézus itt három példázatot mondott. Mindig meg kell, hogy nézzük, hogy Jézus miért mondta, kinek mondta, milyen okból kifolyólag mondta? Itt mindjárt megtaláljuk a Lukács 15. fejezet első részében, hogy a következő három példázatnak kik a szereplői:

Lukács 15,1–10.

1. Közelgetnek vala pedig Őhöz a vámszedők és bűnösök mind, hogy hallgassák Őt.

Jöttek a bűnösök, jöttek a vámszedők, a zsidó társadalomnak a kivetettjei, a lenézettjei, akiket a zsidók nem sokra tartottak, a vallásos zsidók és a farizeusok mindjárt hangot is adtak ennek.

Nézzük a 2. verset:

2. És zúgolódának a farizeusok és az írástudók, mondván; Ő bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik.

Ez az a konfliktus, a lehetőség arra, hogy Jézus tanítsa a jelenlévőket. Kik a jelenlévők? A jelenlévők a vámszedők és a bűnösök, és ott vannak a farizeusok és ott vannak az írástudók. Jézus nekik

mondja el ugyanazt a példázatot, amit elmondott a Mátéban a tanítványoknak. Azt gondolják sokan, ellentmondás van a Bibliában, az elveszett juhról egyszer ez, egyszer az. Nem. Ugyanazt a képet használja, ugyanazt a példázatot, ugyanazt a videót játssza le nekik, képletes értelemben, hogy tükröt mutasson nekik, hogy ebben a tükörben meglássák magukat és ez nekik szól.

Nézzük az első példázatot az elveszett juhról! Készítettem egy szinopszist, és kérem, hogy vetítsétek ki, mert egymás mellett van a két történet és együtt látjuk a két igeverset, látjátok egymás mellett a két juh történetét. Az első részt már fel is olvastam. Kik ennek a szereplői? A vámszedők, a bűnösök. Zúgolódtak a farizeusok, tehát az 1-es 2-es versek szereplői. Ő pedig elmondja a példázatot. Nézzük a Lukács 4-ben a példázatot:

3. Ő pedig ezt a példázatot beszélé nekik, mondván:

4. Melyik ember az közületek, akinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszett, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt?

Itt látjátok, hogy nem eltévelyedett van, hanem elveszett van, tehát elvesztek, az elveszettek metaforája jelenik itt meg.

5. És ha megtalálta, felveti az ő vállára örülvén.

Itt is egy elveszetről van szó, akit Jézus megtalált, akit a jó pásztor megtalált, és ha megtalálta, a Lukács szerint felveszi a vállára örülvén.

A Máté 13-ban ugyanez történik, amikor az elveszett megtér, amikor az eltévelyedett juh előkerül vagy az elveszett juh, akkor örül. Megjelenik az öröm, amikor egy elveszett ember megtért.

6. És hazamenvén, egybehívja barátait és szomszédait, mondván nekik: Örvendezetek énvelem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett.

Hogy kezdődik a történet, kinek szól ez az üzenet? A farizeusoknak. Mit csináltak a farizeusok? Zúgolódtak. Mit mond nekik Jézus? Nektek nem zúgolódnia, nektek örülni kellene, mert megtaláltam az elveszett juhót, nagyon jól be tudták azonosítani. Gondolom, nagyon örültek a farizeusok, amikor Jézus beszélt az eltévelyedett juhról, a farizeusok örömmel hallgatták. Kik ezek az eltévelyedett juhok? Hát a vámosok meg a bűnösök! Gondolom, dagadt a mellük és gondolták magukban, mint a farizeus és a vámszedő imájában, én nem vagyok olyan, mint az. Jézus fokozta a történetet és nagyon könnyen be tudták azonosítani a farizeusok, nagyon hamar meglátták a másikat a tükörben.

7. Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, akiknek nincs szüksége megtérésre.

Jézus elmondja nekik, hogy igen, öröm van, mikor az elveszettet megtalálják, ti miért nem örültök? Ott van a kérdés eleve a történetben.

Menjünk tovább! Jézus elmond egy másik történetet is, és ez is nagyon jól ráillik a bűnösökre, nagyon jól ráillik a farizeusokra, illetve a vámszedőkre. A farizeusok itt még nincsenek annyira érintve, szívesen hallgatják Jézust és várják a végkifejletet. A 8-as vers. Miről is szól ez a 8-as vers? Ha az első példázatot nem értitek, akkor itt van még egy példázat, hátha most sokkal világosabb lesz és jobban felgyújtják a lámpát:

8. Avagy ha valamely asszonynak tíz drahmája van, és egy drahmát elveszít, nem gyűjté gyertyát, és nem sepri-é ki a házat, avagy és nem keresi-é gondosan, mígnem megtalálja?

9. És ha megtalálta, egybehívja az ő asszonybarátait és szomszédait, mondván: Örüljete énvelem, mert megtaláltam a drahmát, melyet elvesztettem!

10. Ezenképpen, mondom néktek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén.

Itt már nem száz juhról van szó, hanem tíz drahmáról. Annak idején egy drahma egy napi bevétel volt, egy napi napszám volt, és ez az asszony, aki elveszítette ezt a drahmát, megkeresi. Nézzük meg ezt a két történetet, hogy miben egyeznek! Minden esetben van valaki, akinek elkóborolt a juha vagy elvesztette, itt meg a drahmáját vesztette el. Ha megnézzük a juhót, amint az előbb is említettem, ő nem tehet arról, hogy elveszett. Még kevésbé tehet róla a drahma, hogy elveszett. Mit

szimbolizálnak ezek? Mit jelent a drahma meg a juh ebben az esetben? Hogy emberek, akik olyan élethelyzetbe kerültek, hogy nem tudtak eligazodni az élet dolgaiban és elvesztek, mint ezek a vámosok, vagy mint ezek a bűnösök, akik beleestek ugyanúgy a szemébe, akkor jön az asszony és megkeresi, mert az értéket nem hagyja a szemébe. Ez egy nagyon jó példa a vámosokra, a bűnösökre, azokra az emberekre, itt és most azokra az emberekre, akik olyan életkörülmények között születtek, és nem tehetnek róla. Nem tudni, hogy hova született bele. Lehet, hogy egy drogos családba született, lehet, hogy egy alkoholista szülőnek a családjába született bele, lehet, hogy az utca neveli. Az a gyermek nem is tehet róla. Beleesett a szemébe és elveszett. Bocsnat, hogy így fogalmazom. Rosszak az életkörülményei, drogozik, lop, csal, hazudik, hogy meg tudjon élni. Lehet, hogy a megélhetéséért teszi.

Nagyon jól be tudták azonosítani megint a vámosokat, meg a bűnösöket. De van, ami az embereknek nem érték. Lehet, hogy valaki azt mondja, hogy mi a csudát keresem azt az egy drahmát? Hát van még tíz! Érdemes ezzel annyit foglalkozni?

De Isten nem így gondolkodik. Ez a példázat nagyon jól mutatja Isten gondolkozását, hogy az asszony világosságot gyűjt, megkeresi a drahmát, kisöpri a házat. Lehet hallani olyan üzeneteket, hogy ezt analizálják és különféle gondolatokat fűznek hozzá, hogy mit jelent a drahma, hogy mit jelent a világosság, meg mit jelent az, hogy kisöprik a házat. Nem ez a lényeg! Itt a történet szempontjából az a lényeg, hogy valami elveszett és ez a közös az összes történetben, hogy az elveszettet meg kell találni. Ezt Jézus munkálja, és Jézus erre a munkára küld bennünket is, erre a munkára küld mindannyiunkat.

Eltévelyedett, elveszett. Megkeresi, elmegy utána. Megtalálja. Ez az Atyának az akarata. Öröm van a mennyben, örülnek az angyalok egy bűnös ember megtérésén. Tehát Jézus beazonosítja, hogy ki az a drahma. Az elveszett drahma egy bűnös ember, amilyenek mindannyian voltunk, akiket Isten nem akar a szemébe hagyni, nem akarja, hogy a kukába dobják, hanem azt akarja Jézus, hogy ezek az emberek megtaláltassanak.

A tegnap hallottam egy bizonyosságot. Egy fiatal lány reggel ment haza egy családi összejövetelről, egy rendezvényről, és a metróban jött valaki vele szembe kamerával és kamerázta. Angol volt az illető és szólt hozzá, ő meg megijedt, hogy most mi történik. Azt kérdezte tőle az a valaki, hogy utálsz te engem? Teljesen megdöbbsent és nézett. Ahogy fölmérte a helyzetet mondta, hogy nem, nem utállak téged, de tedd le azt a kamerát, nem akarom, hogy kamerázzál! Képzeljétek el, hogy egy transzvesztita volt a kamerás. Egy férfi, aki női ruhába öltözött. Amikor fölmérte a helyzetet, akkor elkezdett vele beszélgetni. Föültek a metróra. Azt mondja: Utálsz engem, hogy én ilyen vagyok? Mondta, hogy miért utálnálak? És elkezdett neki Istenről beszélni, elkezdett Isten szeretetéről beszélni.

Ez megint egy tükörkép nekünk is, hogy a példázatban mi hogy állunk az elveszett drahmához, hogy állunk az elveszett emberekhez. Nem azt akarom mondani, hogy ha valaki transzvesztita, az egy jó dolog. De azt mondja, hogy ilyen vagyok, nem tehetek róla. Most gyűlölsz engem? El kellett menekülnöm a hazámból, mert meg akarnak ölni. Nagyon megható volt a történet, ahogy tegnap hallottam ezt a bizonyosságot, és gondoltam megosztom veletek.

Nagyon sokszor így viszonyulunk emberekhez. De Jézus nem így viszonyul az emberekhez. Mi látjuk, amit látunk, de Isten mást lát. Isten azt akarja, hogy irgalmasak legyünk, mint az irgalmas szamaritánus. Ugyanez a helyzet, ott is egy embert megverték, kiraboltak. Elment a pap, elment a lévita és jött a gyűlölt szamaritánus, akit mindenki gyűlölt, és ő bekötözte a sebeit és gondoskodott róla. Jézus megkérdezte, hogy most akkor ki volt a felebarátja? Az igaz vámosok még csak ki sem mondták, hogy a szamaritánus, azt mondták, hogy az a másik.

Isten szembesít bennünket ezzel. Tehát mi sokszor beleesünk abba, hogy az embert gyűlöljük azért, amit tesz. Isten máshogyan nézi. Tehát nekünk szolgálni kell ezek felé az emberek felé. Ő beszélt neki Jézusról, beszélt arról, hogy Isten őt szereti, hogy Jézus Krisztus őerte is meghalt. Ha Jézusnak te értékes vagy, akkor én miért utáljalak téged? Erről szólnak ezek a példázatok. Ezek olyan tükröt tartanak elénk, hogy néha mi is olyanok vagyunk, mint a farizeusok. Mi is be kategorizálhatjuk magunkat valamelyik szereplő mögé. Mi is analógiája vagyunk valamelyik szereplőnek.

Jézus példázataiban ez a csodálatos, hogy nem tudsz úgy elmenni, hogy ne helyettesítsd a szereplőket valakivel, magaddal vagy másokkal. Nagyon szívesen tesszük ezt másokkal. De ez az elveszett dragma képe nagyon jól mutatja, hogy aki Istennek érték, azt nem akarja a szemétként hagyni. Erről szól a szolgálatunk. Erről szól, amikor kimegyünk evangelizálni az utcára, amikor az éhezőknek, az elesetteknek, az elveszetteknek, a hajléktalanoknak, vagy éppen a börtönben, a kórházban lévőknek viszünk vigaszt.

Sok minden van, amit az ember lát, hogy valaki egy rossz élethelyzetbe került, önhibáján kívül. Ugye, a dragma nem tehetett róla, hogy a szemétként esett. Lehetne hibáztatni az asszonyt, hogy milyen hanyag volt, milyen felelőtlen volt. Nem ez a lényege a történetnek. Beleesett! Hogy milyen oknál fogva esett oda, az lényeges az elveszett szempontjából. A lényeg az, hogy irgalmasságot, szeretetet, könyörületet kell, hogy gyakoroljunk, mert amikor egy ilyen ember megtér, akkor örülnek a mennyben az angyalok. Örül a megtalált, örül, aki megtalálta, még a mennyben az angyalok is örülnek. Azt mondja, hogy ugyanúgy, mint a juhoknak, akik eltévelyedtek, vagy éppen elvesztek.

Isten nem akarja, hogy ilyen elveszett állapotban legyünk. Tehát mindkét esetben, ebben a két példázatban megjelenik a jó pásztor képe, és ez a jó pásztor Jézus. Ő a jó pásztor, aki életét adta a juhokért. Az egyik oldalon még mindig ott vannak az írástudók, két ellentábor, Jézus középen. Úgy kell elképzelni, hogy vannak a farizeusok, a vámosok az egyik oldalon, akik mutogatnak a bűnösökre, és ott van Jézus, aki meg leül velük egy asztalhoz. Jézus leült velük egy asztalhoz. Együtt volt velük, fölállta velük a közösséget. Erre mondja Jézus ezt a történetet, én fölállalom velük a közösséget.

Az asszony megkereste a dragmát, a jó pásztor megkereste az eltévelyedett juhot, ti meg messziről csak utáljátok? Ezt nagyon könnyű megtenni, de a történet nem erről szól. A mennyek országáról szól ez a történet, és szól a farizeusokhoz is. A Máté 23-ban olvassuk, hogy mint a tyúkók a csirkéket, az egész Izraelt úgy szerette volna Jézus összegyűjteni, de ők nem hagyták magukat. Izrael házának elveszett juhaihoz küldtettem. – mondja a Máté 15,24. Itt könnyen behelyettesíthetik magukat a farizeusok és az írástudók, de ők is ugyanúgy elveszettek, csak ők nem akarnak megtérni, ők nem akarnak Jézushoz jönni. Jézus elment hozzájuk, Jézus megkereste őket. Ugyanerre vonatkozik a befogadott kisgyermek, hogy Jézus befogadta ezeket a kicsinyeket, Jézus befogadta, mint ahogy a kisgyermekeket befogadják. Ő is befogadta ezeket az embereket.

A szeretet, a megbocsátás. Jézus tanítványainak a gyülekezetében is a meg nem bocsátás, a rangkórság és egyéb sok minden ugyanúgy megvolt, mint ahogy ma is ezek tetten érhetők. Az asszony az nem az Egyház. Be szokták helyettesíteni, hogy ebben a történetben az asszony az Egyház, a lámpás az Ige világossága, a söprés meg, hogy ki kell söpörni a szemetet a házból. Nem, nem erről szól ez a történet, hanem pontosan a fordítottja. Azért kell kisöpörni a házat, hogy megkeressük az elveszettet és nem fordítva. Tehát nem szabad allegorizálni ezt a történetet és itt a személyeket behelyettesíteni, mert nem erről szól itt a történet. Hanem arról, hogy elveszett valami, megtalálták és örülnek. Mert Isten országa az öröm.

Ha megnézzük a Szellem gyümölcseit, ott is az első gyümölcs a szeretet, a másik az öröm, aztán a békesség, béketűrés és lehet sorolni tovább. Tehát ezt a második példázatot Jézus nem azért mondta el, hogy allegorizáljuk, hanem azért mondta el, hogy figyeljetelek, farizeusok, meg figyeljetelek, vámszedők, meg bűnösök, ha nem értettétek volna az első példát, akkor a másodikat valószínű meg fogjátok érteni!

Sem a juh nem tér meg, sem a dragma nem tud megtérni, de mind a kettőt megtalálják, és ilyenek azok az elveszettek, akiket meg kell keresni. Ez a szolgálatunk, erre küldött el bennünket Isten, hogy menjetek és hirdessétek az Evangéliumot minden teremtsnek. Az Atya öröme is, a mi örömünk is és a megtalálók öröme. Szembeállítja Jézus a zúgolódókat az örömmel. Miért zúgolódtok? Örölnötök kellene, hiszen ezek az elveszettek most megtaláltattak. Miért nem örültök? Örül a pásztor, aki megtalálta a juhot, örülnek a mennyben az angyalok. Ti miért nem örültök? Ti miért zúgolódtok? Nagyon sokszor gondolkodunk így.

Amikor olvastam ezt a történetet, akkor megláttam, hogy tükör ez nekünk is. Tehát erre mutat, hogy igen öröm lesz, öröm van Isten országában, amikor a bűnöst megkeresik. Az ószövetségben, amikor Isten kereste a népét, akkor két okból kereste meg őket: hogy áldást vigyen nekik a próféták

által, vagy ítéletet. De mi a kegyelem korszakában vagyunk. Amikor megjelent a próféta egy háznál, akkor az emberek megrettentek, hogy miért jött a próféta? Sámuel próféta megjelent Isai házában: Miért jött ez a próféta? Ítéletet mond, vagy azért jött, hogy áldást hozzon?

Jézus nem azért jött, hogy ítéletet hozzon. Jézus a mi ítéletünket magára vette. Jézus azért jött, hogy megkeresse a bűnösöket, hogy akik a peremre kerültek, azokat megtalálja, hogy akik önmagukban tehetetlenek, segítséget kapjanak.

A rabbiknál az üdvösséget a Tóra keresése jelentette, valami, ami önmagában értékes. Tehát ők a törvényben keresték az értéket, a törvényben keresték a kincset. Jézus pedig azokat keresi meg, akik önmagukban értéktelenek, de Isten értékessé akarja tenni őket, az Ő szemében értékesek. Amikor ez megtörténik, akkor valóban elközelített az Isten országa, amelyben a megtalált paráznáknak, a megtalált vámszedőknek is van helyük, akik megtértek, akik elfogadták Jézust, akik elfogadták Isten kegyelmét.

A 10. vers nagyon jól átvizsgál minket a nagyon jól ismert történetre, a tékozló fiú történetére, aminek a címe nem valami szerencsés. Ezt a címet az emberek adták, a tékozló fiú története, de ez a történet nem csak a tékozló fiúról szól, csak a kisebbik fiú is szereplője ennek. Általában mindannyian a tékozló fiúról, a kisebbik fiúról prédikálunk. Szerintem többek között is csak azért tette oda Jézus a kisebb fiú történetét, hogy a végén kiteljesedjen a történet, hogy a végén a farizeusok meglássák magukat a tükörben. Úgyhogy nagyon jól átvezet ez a történet, és a történet vége a csúcspontja ennek a példázatnak. Milyen címet lehetne adni mégis csak ennek a történetnek? Az elveszett fiak. Miért elveszett fiak? Mert két fiúról van szó.

Lukács 15,11–17.

11. Monda pedig: Egy embernek volt két fia;

Tehát nem egy fiúról szól, nem egy elveszett fiúról szól, hanem kettő fiú.

12. És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyomból a rám eső részt! És az megosztotta köztük a vagyont.

Tehát a vagyon meg lett osztva. Nem csak a kisebbik kapta meg a vagyon ráeső részét, hanem a nagyobbik fiú is. Valaki egy olyan címet adott ennek a fejezetnek, hogy a tékozló atya. Jaj, mondom, hogy lehet így eltéveszteni? Hát nem tévesztette el, mert az atya is tékozló volt. Az atya pontosan tudta, hogy mi lesz a kiosztott vagyonnal. És az atya még tékozlóbb volt valamiben, mégpedig a szeretetében.

Tehát itt mindenki tékozló ebben a történetben, nem csak a kisebbik fiú. Gyakorlatilag két részre osztható a történet. Az első rész a kisebbik fiún története, akiről mindig a legtöbb szó esik ebben az esetben. Térjünk vissza a beszélgetés apropójához. Mi a beszélgetésnek a kiinduló pontja? Az, hogy Jézust megvádolták az írástudók és a farizeusok azért, hogy bűnösökkel beszélget, hogy befogadja a bűnösöket. Tehát ez ennek a példázatnak az apropója.

Nagyon jól be tudták itt megint azonosítani azokat az embereket, akik a bűnösök voltak és akik vámszedők voltak.

13. Nem sok nap múlva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözött; és ott eltékozolta vagyont, mivelhogy dobzódva élt.

Hogy dagadhatott ennél a résznél a farizeusok melle! Na, ott vannak, ezek azok a vámosok!

14. Minek utána pedig mindent elköltött, támadt nagy éhség azon a vidéken, és ő kezdett szükségét látni.

15. Akkor elmenvén, hozzá szegődött annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldte őt az ő mezeire disznókat legeltetni.

Ez teljesen ezekre a vámosokra illik! Elhagyták az ő népüket, elszegődtek a rómaiakhoz és most ott fosztogatnak bennünket. Ugye, milyen megvetni valók? Jézus talán még jobban kiváltotta az utálatukat azzal, hogy így rámutatott a bűnösségükre. Nem tudom, ki olvasta, de talán meg lehet venni, vagy meg lehet találni azt a könyvet, aminek az a címe, hogy Akiknek volt bátorságuk. Tizenkét megtért zsidóról szól, akik keresztényeké lettek.

Hogy még jobban megértsük ezt a történetet, a zsidó gondolkodásban, aki elhagyta az ő népét és más vidékre költözött, vagy kikerült a zsidó közösségből, az a zsidó nép számára meghalt. Gyűlölt volt, még akkor is, ha az a saját gyereke. Amikor ezek a megtért zsidók, keresztényekké lett zsidók, hívökké lett zsidók, messiási zsidók, ahogy nevezzük őket, leírja a történetét, hogy megrendezték a temetését a fiának, mert hívővé lett. Számukra meghalt. Ugyanígy voltak ezek a bűnösök, ugyanígy tekintettek rájuk a zsidók, hogy ők már nem tartoznak ide, ők a népnek az alja, a szemete, a senki, meghalt a számukra. Így tekintettek rájuk!

Itt ebben a példában Jézus nagyon jól rámutat az ő gondolkodásmódjukra, hogy eltékozolta minden vagyonát, tobzódva élt. Nézd, hát ezek a bűnösök! Hogy élnek ezek? Úgy élnek, mint a disznók! Nagyon könnyű volt ott beazonosítani őket.

16. És kívánta volna megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, amit a disznók ettek; és senki sem adott néki.

Itt moslék van írva. Megnéztem a görögöt, ott szentjánoskenyér van írva. Nem mintha olyan sokkal különbözne a másiktól, csak a pontosság kedvéért. Nem hiszem, hogy mindennap valaki azt szeretne enni, szentjánoskenyeret, az egy fajta növény, amit a disznók is ettek. Tehát olyan helyzetbe került, amikor már nem volt mit ennie, amikor már egyszerűen a legaljára került. Ez egy zsidó számára a lehető legrosszabb dolog, amikor már disznókat kell őriznie, hiszen a disznó tisztátalan állat a zsidóknál. Tehát nem is ehetik meg a disznóhúst. Egy disznópásztor, ez már a hordó legalja, lejjebb már nem lehetett kerülni. Jézus nagyon kiélezte ezt a példázatot.

17. Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővülködik kenyérben, én pedig éhen halok meg!

Egyszerűen elkezdett gondolkodni. Visszagondolt a régi helyzetére: Mit is hagytam én ott? Honnan is jöttem én el? Van egy olyan mondás, hogy amikor a kecskének jól megy a dolga, akkor elmegy a jégre táncolni. Talán hallottátok ezt. Itt is így történt. Amikor már jó dolgában nem tudta, hogy mit csináljon, akkor egyszerűen elhagyta az atyját, majd végül magába szállt.

Utána magába szállt. Elkezdett gondolkodni, hogy lehet, hogy rosszul döntöttem? Valójában ezt hívják megtérésnek, a görögben *metanoia*. Amikor az ember megtér, amikor az ember visszafordul. Hol történik meg ez legelőször? Az ember fejében, a gondolataiban. Biztos, hogy jól tettem ezt a dolgot, biztos, hogy jól döntöttem? Itt kezdődött el az egész. Itt kezdődött el az ő fejében, hogy magába szállt. Rájött, hogy nem jól döntött.

Lukács 15,17–30.

17. Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővülködik kenyérben, én pedig éhen halok meg!

Itt elsősorban a gyomra volt az, ami miatt ilyen komoly gondolkodásra kényszerült. Nyilván amikor valaki éhes, amikor szükséget lát, akkor egy kicsit másképp ítéli meg a helyzetet. Érdekes módon nem azon gondolkodott, hogy az atyja mennyire bánkódik miatta, vagy, hogy mi van most éppen az atyjával. Tehát ez a fiú megtért, de a megtérésének az indítéka is önző volt, mert a szűkeire gondolt, csak saját magára gondolt. Szegény én, idejutottam, most éhezek! Jön az önsajnálát – hányszor esünk bele ebbe is. Jött egy gondolata:

18. Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened.

19. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy!

Eljött és azt tette, amit az előző példázatban tett a kisgyermek, megalázta magát. Eljutott arra a pontra, amikor föladata önmagát, amikor föladata a saját igazát, föladata a saját vágyait, a kívánságát. Azt mondta, hogy megalázom magam, elmegyek az atyámhoz, bevallom, hogy ez történt. Nem jól döntöttem, sőt rosszul döntöttem. Viselem a következményeit, atyám, tegyél olyanná, mint a béreseid!

Amíg valaki idáig eljut, ahhoz egy-két dolog kell, hogy történjen. A farizeusokkal, a vámosokkal ugyanez történt, ők belátták azt, hogy rossz úton vannak. Ha nézzük Zákeust, például ő fölismerte azt, hogy bűnös. Amikor Jézussal leült egy asztalhoz, azt mondta, hogy amit patvarkodással vettem

el, négyannyit adok vissza. Jött a megtérés, jött a visszafordulás. Ott még nem tartunk, de végül is már megtörtént az, hogy a fejében végig gondolta, megtért, és megalázta magát.

20. És felkelvén, elment az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atya, és megesék rajta a szíve, és odafutván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt.

Az atya várta, és visszafogadta ezt a bűnös fiút és megölelte.

21. És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam!

Tehát idáig eljutott, bevallotta az atyjának, hogy mit tett, megalázta magát és kimondta, hogy bizony nem bölcsen cselekedtem.

22. Az atya pedig monda az ő szolgálóinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira!

Itt az atya már újra visszahelyezte a fiút arra a helyre, ahonnan kiesett, mert a szolgálóknak szólt, hogy ők szolgálják ki. Már úgy bánt vele, mint a fiával.

23. És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk.

A hízott tulkot arra az esetre tartogatták annak idején, ha egy nagyon különleges vendég érkezik a házhoz. Azt nem vágták csak úgy le, kimondottan valamilyen nagyon exkluzív, rangos eseményre tartogatták. Az atya azt mondta, hogy a hízott tulkot, ne csak egy kecskegödölyét, hanem a hízott tulkot. És hívjátok ide mindenkit és örüljünk!

24. Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért vigadni.

Látjátok, hogy itt van az a hasonlat, hogy meghalt. Végül is meghalt, eltűnt, elhagyta az atyai házat. De megtaláltatott, és ezért örülnünk kell. Elveszett és megtaláltatott. Gyakorlatilag itt ez a rész választja ketté a nagyobbik fiú történetét a kisebbik fiútól. Ha megnézzük, akkor látjuk a különbségeket.

Olvasom tovább, végigmegyünk ezen a történeten. Hatalmas üzenete van a számunkra, több, mint néha azt gondoljuk.

25. Az ő nagyobbik fia pedig a mezőn volt: és mikor hazajövé, közelgetett a házhoz, hallotta a zenét és táncot.

26. És előszólítván egyet a szolgálak közül, megtudakozá, mi dolog az?

27. Az pedig monda néki: A te öcséd jött meg; és atyád levágatta a hízott tulkot, mivelhogy egészségben nyerte őt vissza.

28. Erre ő megharaguvék, és nem akart bemenni. Az ő atya annakokáért kimenvén, kérlelte őt.

29. Ő pedig felelvén, monda atyjának: Ímé, ennyi esztendőtol fogva szolgállok néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vigadjak.

30. Mikor pedig ez a te fiad megjött, aki paráznákkal emésztette föl a te vagyonodat, levágattad néki a hízott tulkot.

Nézzük meg ezt a részt egyelőre. Tehát az atya visszafogadta. Öröm van. Meghalt a fia, elveszett, most megtaláltatott és örülnek. Úgy, ahogy örülnek minden elveszettnek Isten országában. Erre a nagyobbik fiú, azt mondja a 28-as vers, hogy megharagudott. Megharagudott és nem akart bemenni.

Ez kinek tükör most? Most kihez beszél Jézus? A farizeusokhoz és az írástudókhöz. Mert ők pontosan ugyanilyenek, ők nem akarnak bemenni. Megharagudtak! Miért haragudtak meg? Azért, mert Isten befogadta a tékozló fiakat. Befogadta a vámosokat és a bűnösöket. Itt van a lecke, hogy az Atya befogadta, azt mondja Jézus, én befogadtam. Ti miért nem fogadjátok be? Tehát megharagudtak. Nézzük, mi volt az első fiúval. Eltávolodott, elment, hazatért és befogadja az atya. A második fiúval mi a helyzet? Távol van, megharagudott, nem akart hazamenni, és majd a végén látjuk, hogy az atya kérleli. Ez a történet nyitva marad, igazából nincs befejezése. Nagyon jól be tudjuk helyettesíteni a szereplőket. Az atya kiment és kérlelte az idősebbik fiút. Mi történik most a farizeusokkal? Jézus kérleli a farizeusokat, hogy fogadjátok már el azokat a vámszedőket, fogadjátok már el azokat a bűnösöket, mert én befogadtam őket, én egy asztalhoz ültem velük, én föl-

vállalom velük a közösséget, mert ők megtértek, ők megváltoztak. De mi van veletek? Ti milyenek vagytok? Mint az a nagyobbik fiú? Ugyanolyanok vagytok! Hívlak benneteket, de ti mégis haragszotok. Azért haragudtok, mert én jó vagyok?

Mihez hasonlít ez? A szőlőmunkások történetéhez hasonlít, amikor a béreket osszák. Nagyon hasonlít ahhoz a történethez. Ahhoz a példázathoz, amikor a szőlősgazda osztja a béreket, és aki két órát dolgozott, annak ugyanannyit adott, mint akik egész nap dolgoztak. Mit mondott a gazda? Azért gonosz a te szemed, mert én jó vagyok? Ugyanez a helyzet! Ez az irigység! Ez az, amikor azt gondolták magukról, hogy ők milyen tökéletesek. De ugyanúgy versengők voltak, mint az előző történetben a tanítványok. Ugyanúgy önzők voltak! Itt a tükör a példázatban, megláthatja mindenki magát. Itt már nem maradhattak ki a farizeusok sem, mert a színpadra kerültek ők is. Megláthatták magukat ebben a történetben. Mire hivatkozott a nagyfiú? Íme, ennyi esztendőől fogva szolgálok neked, soha a te parancsolatodat át nem hágtam! Az ön megigazult ember példaképe. Én olyan jó vagyok. Nekem megvan a rendes vallásom. Én olyan vallásos vagyok, én mindent megteszek, amit Isten mond, na de az a másik!

A vámszedő és a farizeus imájához is hasonlít ez a történet. Hogyan imádkozik a bűnös? Atyám, bocsáss meg nekem, bűnösnek. Ugyanúgy, mint a kisebbik fiú. Vétkeztem ellened, vétkeztem az ég ellen. Mit mondott a farizeus? Döngette a mellét, hogy én nem vagyok olyan, mint az a másik.

Vannak-e ma is hívő keresztény farizeusok? Tükör ez nekünk megint! Nagyon szeretem Jézus példázatait. Én nagyon sokszor láttam meg magam benne. Ma Jézus tükröt tart mindannyiunk elé, hogy mi hogyan gondolkodunk. Mi nem jövünk közétek, mi különbek vagyunk, mint ti, csak nem képzeld, hogy én beteszem a lábam hozzátok? Hallottatok-e ilyet az elmúlt évek alatt esetleg? Én sokkal különb vagyok. Mi vagyunk az elit csapat. Mi ide, közétek aztán le nem alacsonyodunk, mert mi olyan szuperek vagyunk! Jézus akár ma is elmondhatná ezt a történetet, nekem is, neked is, másoknak is. Ez a történet inkább a nagyfiúról szól, mint a kicsiről. A kicsi eltévedett, de ő megtért. Ezek meg azt hiszik, hogy igazak, de belül a szívük gonoszabb, mint a fiatalabbik öcs. Mert neked szolgálok, a parancsolatodat megtartottam. Én olyan jó vagyok, én annyit imádkozok! Én reggeltől estig böjtölök, nem úgy, mint az a másik! Itt megint a felfuvalkodottság. Egy kecskefiat sem adtál, nemhogy a barátaimmal vigadjak. Micsoda gondolkodás ez? Ez jellemző a keresztény gondolkodásra is!

Hogyan kezdődött a történet eleje? Az apa szétosztotta a vagyont mind a kettőnek. Egy nagyon érdekes dolgot írtam ki. Igazságtalan-e az apa? Beszélgettünk erről a történetről és különféle vélemények voltak. Mondták, hogy az apa azért mégiscsak igazságtalan volt azzal a nagyobbik fiúval. Elgondolkodtam, hogy ha mondjuk, gyerekek elé kellene ezt a példát állítani, akkor egy kicsit bajba lennék. Ha nézzük egy kicsit más szemmel, akkor ő a példakép, a pozitív hős, az a gengszter fiú, aki mindenét eltékozolta? Nézzük meg, hogy nem igazságtalan az apa. Olvassuk el az 5Mózes 21,17-et:

5Mózes 21,17.

17. Hanem az elsőszülöttet, a gyűlöltnek fiát ismerje el, két részt adván néki mindenből, amije van; mert az az ő erejének zsengeje, övé az elsőszülöttség joga.

Itt ezt a „gyűlöltet” hadd magyarázzam meg. Annak idején Jákobnak is több felesége volt. Az egyik volt Lea, akit „véletlenül” hozzáadtak Ráhel helyett. Reggel fölébredt, és nem azt találta az ágyában, akiért hét évig dolgozott. Volt ilyen akkortájt. Ő mégiscsak a Ráhelt szerette. Na, de kitől lett az elsőszülött? Leától. Annak idején ez így működött és lehet, hogy nem azt a feleségét szerette, akitől az elsőszülött volt, de mégis, a két részt ki kellett adni az elsőszülött fiának. Ez az elsőszülöttségi jog. Nagyon nagy dolog volt annak idején elsőszülöttnak lenni. És ebben az esetben ez a fiú volt a nagyobbik fiú. Két részt kapott, de a fejében szolga volt. Ő úgy gondolta, hogy meg kell szolgálnia az atya szeretetéért. Meg se gondolta, hogy az atya szereti őt, nem a teljesítményéért, hanem mert a fia volt, akkor is szerette volna, ha nem csinált volna semmit. Persze nem örült volna neki és nem ez a helyes, de az atya nem a teljesítményéért szerette.

Így gondolkodnak ma is a vallásosok, hogy Isten nem szeret engem, mert nem tettem meg ezt meg azt. Vagy a másik, hogy Isten azért szeret engem, mert én mindent megteszek neki. Istentől nem lehet vásárolni! Ő nem ilyesmiért szeret bennünket, hanem azért szeret bennünket, mert Ő

Isten. Úgy szeret bennünket, ahogy vagyunk. Amit csinálsz, azt lehet, hogy nem szereti. Sőt, legtöbb esetben előfordul, hogy éppen nem szereti, amit csinálunk. De ugyanúgy szeretete a nagyobbik fiút is. Miért kellett volna az atyának fölkinálnia? Amikor már odaadta neki mindenét, két részt adott neki. Ez a vallásos gondolkodás. Én azért nem kapok biztos Istentől, mert én nem érdemlem meg. Hálát adunk Istennek, hogy nem az érdemeink szerint kapunk, mert ha azt kapnánk, amit megérdemlünk, akkor nem járnánk jól! De mi nem azt kapjuk, amit megérdemlünk.

Persze jutalmunk lesz azért, amiért dolgoztunk. Isten szeretete bennünket a megtérésre indít. Arra indít, hogy szolgáljuk Őt. Nem azért, mert bért fizet nekünk. Mi nem béresek vagyunk, hanem fiak vagyunk. Nagyon sok az önigazult hívő, mint ez a nagyobbik fiú, akit a farizeusokkal lehet behelyettesíteni, teljesen farizeus gondolkodása volt, önigazult, hogy én a teljesítményem miatt mit kapok. Isten kegyelméből kapunk mindent! Gyönyörű volt az a dicséret, amit itt énekelünk a kegyelemről, mert Isten kegyelméből van minden. Nem azért, mert megdolgoztunk érte. Mennyire eltévedett volt ez a nagyobbik fiú, jobban, mint az első, mert az első legalább ismerte, feltételezte az atya szeretetét, hogy az majd meg fog köszölni rajta. A kisebbik fiú sokkal jobban ismerte az apját, mint a nagyobbik, aki látszólag vele volt, ott volt vele. Ő csak ott volt vele, de mint béres volt ott. A fejében béres volt.

Most jön majd az a rész, hogy mit mondott, amikor a szemére hányta a dolgot, hogy nekem még egy kecskegödölyét sem vágta le. De hiszen akkor vágta volna le magának egy kecskefiat, meg akkor csinálhatta volna valami zsúrt a barátaival, amikor csak akart, mert odaadtam a részedet! Itt jön mind a három példabeszéd koronája és itt jön a válasz a farizeusoknak és az írástudóknak.

Lukács 15,31–32.

31. Az pedig monda néki: Fiam, te mindenkor énvelem vagy, és mindenem a tiéd!

Mégis úgy viselkedsz, mint egy béres!

32. Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott.

Tehát a farizeusok az önigazultságukat úgy vélik megtalálni, hogy a bűnössel összehasonlítják magukat. Ez a fiú nem akart közösséget, ez a fiú nem akart bemenni a menyegzőre. Itt is egy metafora van. Isten országáról szól ez a történet. Látjátok, hogy ezzel a gondolkodással nem lehet bemenni Isten országába. Nem akart egy asztalhoz ülni az atyával. Éppen ezzel bizonyíthatta volna, hogy tényleg ő az atya, hogy egy asztalhoz ül vele. Kérlelte a fiút, de nyitva van a történet, nem tudjuk, hogy a fiú megtért vagy nem tért meg. Pontosan azért hagyta az Úr nyitva, hogy minden időkorszakban releváns legyen ez a történet, hogy minden korszakra igaz legyen. Elfogadjuk-e Isten hívását? Elfogadjuk-e Isten kegyelmét?

Zákeus is akkor tért meg, amikor Jézussal egy asztalhoz ült. Ő nem akart egy asztalhoz ülni vele. Az Atya befogadta, a Fiú befogadta a vámosokat, a bűnösöket, ti miért nem fogadtátok be? Mindenki örül! Az első történetben örül a pásztor, aki megtalálta az elveszett bányát. Örülnek a menny angyalai, amikor megtalálták az elveszett drachmát. Itt is mindenki örül és mindenki táncol, de ti miért nem örültök? Miért nem örültök, amikor megtérnek a bűnösök? Miért nem örültök, amikor Isten a kegyelmébe fogadja a vámosokat? Amikor az elveszett embereket Isten megtalálja, akkor nektek is örülnötök kellene, mert Isten országa öröm. Az embernek Fia azért jött, hogy megkeresse és megtalálja mindazt, ami elveszett. Olvastuk az előbb a Máté 18,11-ben: Mert az embernek Fia azért jött, hogy megmentse azt, ami elveszett.

Egy kicsit olvassuk ilyen szemmel is ezt a történetet és ne csak a kisebbik fiúra hegyezzük ki mindig, mert itt a történet első része azért született meg, hogy Jézus tükröt tudjon tartani az önigazult ember előtt, aki nem fogadja el Isten kegyelmét, aki nem hajlandó egy asztalhoz ülni az Atyával. Aki nem hajlandó egy asztalhoz ülni a Fiúval. Mert az atya leült egy asztalhoz a bűnös fiával. Az öregebbik fiú már nem ült le az atyjával. Jézus is egy asztalhoz ült a vámosokkal és a bűnösökkel. Farizeusok, ti hogy álltok ezzel? Ez az a kérdés, ami nincs ide leírva. Ez az a kérdés, ami óriási tükör a farizeusok számára. Jézus, amikor példázatot mond, annak mindig megvan az oka, hogy miért mondja el. Nagyon sokszor ezeket a történeteket allegorizálják. Nem kell, maga a

történet már egy példa. Megvan a történet és Jézus történeteinek a végén mindig ott van a válasz is. Az első példázat válasza a következő:

Lukács 15,7.

7. Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs szüksége megtérésre.

Ez az első példázat summája, az összegzése. A második történet summája a 15,10:

Lukács 15,10.

10. Ezenképpen, mondom néktek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén.

A legutolsónak pedig a 32-es:

Lukács 15,32.

32. Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott.

Isten országa öröm! Elveszett, megtaláltatott és ott a végén az öröm. Mi is örülünk, hogy megtaláltattunk! Örvendjünk és vigadjunk és adjunk hálát Istennek! Köszönjük az Ő hatalmas kegyelmét!

Gál Niké:

Sziasztok, engem Nikének hívnak. Amikor szerdán azt írta István, hogy szeretne nekem tíz percet adni a mai alkalomból, akkor az első felindulásom az volt: Úr Isten, de jó! Hálás vagyok, Istenem, hogy Te annyira megbízol bennem! Te jobban megbízol bennem, ahogy én bízom magamban, és nagyobb felelősséget raksz rám, mint amit én gondolok, hogy el tudok viselni! Nem tudom, ti mennyire látjátok, de ez valójában nagyon negatív, mert ebből az látszik, hogy én nem gondoltam azt, hogy erre képes vagyok. És ez a picike kis rés az ajtón elég volt arra, hogy az ördög jöjjön, és elkezdje a gondolatait mondani: Nem vagy képes rá! Emlékszel, hogy évekkal ezelőtt elájultál mindenki előtt? Megcsinálom újra! Majd remegni fog a hangod és nem fogják érteni, hogy mit mondasz! Nem fognak eszedbe jutni a szavak! Tényleg el tudod azt hinni, hogy képes vagy arra, hogy szólj másokhoz?

Annyira engedtem ezeknek a gondolatoknak, hogy megnyitottam az üzeneteket, hogy Istvánnak megírom, hogy inkább nem, én ide nem szeretnék feljönni! Eszembe jutott az, hogy a félelem mennyire meg tud minket bénítani. A félelem folyamatosan csak azt akarja, hogy mi egy helyben álljunk, de Isten ennél sokkal többre akar minket elhívni. Azt akarja, hogy lépünk egyet, aztán utána még egyet és még egyet, mert Ő ebben gyönyörködik. Látom magam előtt, ahogy Jézus ott áll az Atyánál és látja, hogy mi megyünk, folyamatosan lépkedünk előre és mutatja az Atyának: Nézd meg, az én testvérem! Nézd meg, hogy megy, hogy megy! Meg ne állj! Gyerünk, csináld! Csináld, mert ott vagyok veled és segítek neked!

Ő a mi segítőtársunk! Ő az, aki segít nekünk, de ez nem azt jelenti, hogy Isten mindent megcsinál helyettünk. Ahogy készültem erre a tíz percre, folyamatosan csak ezek a gondolatok jutottak eszembe, hogy ez mennyire rossz, és hogy sokszor engedünk ezeknek az érzéseknek. A Bibliában háromszázhatvanöttször van benne, hogy „ne félj”, és az, hogy ne félj, az nem azt jelenti, hogy nem érezheted a félelmet. Az jönni fog és érezni fogjuk. Mindig, amikor Isten elhív minket, akkor megjelenik, mert ez a dolga. A „ne félj” azt jelenti, hogy ne futamodj meg! Menj és csináld! Isten annyira szeret téged, hogy a tenyerén hordoz. Nem tudod megütni a lábadat a kőben, mert a tenyerén hordoz.

Annyira jó megélni, annyira jó megélni azt, amikor ott vagyunk már tényleg a földön és azt sem tudjuk, merre menjünk, hogyan induljunk el, de Isten hívott minket. Ő úgy teszi elénk a lehetőségeket, az eszközöket, hogy még válogatni is van lehetőségünk. Olyan jó, hogy minket hív el! Nagyon rossz az, amikor valaki megbénul a félelem miatt, velem is előfordult már ilyen. Eszembe jutott, hogy a munkahelyemen volt egy csapatépítő, és a vezetőmmel beszélgettünk. Azt mondta, hogy mindig csak a munkáról van szó, most akkor mesélj arról, hogy mi újság, és milyen

az életed? Egy kicsit beszélgettünk és jött egyik téma a másik után, és valahogy a szabad akaratról esett szó. Mondott valamit, amire én arra azt feleltem, hogy de szabad akaratom van, én döntöm el, hogy jobbra megyek vagy balra! Erre a vezetőm rám nézett: Niké, milyen szabad akaratról beszélsz? Saját magadat láncolod le, nem tudsz megmozdulni! Akarsz lépni, de egyszerűen nem megy! Miért csinálod ezt magaddal? Nem kellene inkább ezeket a láncokat lerakni magadról?

Olyan villámcsapásként értek ezek a mondatok, hogy majd nem elsírtam magam ott a vezetőm előtt, és utána az egész csapatépítőn csak azon tudtam gondolkozni, hogy saját magamat bélyegzem meg, saját magamat láncolom le, mert nem hiszem el magamról, hogy képes vagyok rá. Pedig ha Isten elhív valamire, akkor arra képesek vagyunk! Amikor valaki elmegy evangelizálni és azt érzi, hogy talán nem is kellene ahhoz a személyhez odamenni, de mégis valahogy dobban a szíve, de nem meri. Akkor Isten ott van, mert fogja a kezedet és vele együtt fogsz odamenni! Vele együtt teszed meg azokat a lépéseket, amikre Ő elhív téged, mert Ő sosem hagy egyedül, Ő mindig ott van velünk.

Valóban nagyon-nagyon izgultam, mielőtt ide feljöttem. De ahogy dicsértük az Urat, egyszer csak azt éreztem, hogy az Úr átölel, és pont akkor énekeltük azt, hogy itt vagyok a legjobb helyen. Itt vagyunk a legjobb helyen! Isten mindig és mindenkor segíteni fog nekünk, ezért soha ne hagyjuk azt, hogy a félelem meglopjon minket! Ez valójában csapatkiáltás, de most szeretném veletek megosztani. Sokan ismeritek már a táborból, amikor a buszon utaztunk, akkor ezt kiáltottuk együtt. Ez mindig igaz számomra, mindig erőt ad, hogy: Jézus él, Jézus szeret, és győztesek vagyunk mindenek felett! Köszönöm szépen a lehetőséget.

*A függőleges vonallal jelzett igeversék más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

AZ ÜDVÖSSÉG IMÁJA

*„Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról,
és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta
Őt a halálból, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk
a megigazulásra, szájjal teszünk pedig vallást
az üdvösségre.” (Róm. 10,9–10)*

**Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia.
Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért.
Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én
megigazulásomért, a Biblia tanítása szerint.**

**Kérlek, Jézus, legyél az én Uram!
Kérlek, Jézus, legyél az én Megváltóm!
Kérlek, Jézus, legyél az én Gyógyítóm!
Költözz a szívembe és teremts újjá engem!**

**Jézus, Te vagy az én Uram!
Jézus, Te vagy az én Megváltóm!
Jézus, Te vagy az én Gyógyítóm!**

**Meg vagyok váltva! Újjászülettem Krisztusban.
Az Ő szent vére megtisztított minden bűntől.
Köszönöm, Úr Jézus, az örök életet! Ámen.**

ELÉRHETŐSÉGEINK

**POSTACÍM: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.
TITKÁRSÁG: +36 (70) 428-4144 ÚJ!
E-MAIL: titkarsag.ksze@gmail.com ÚJ! (Kántor Ibolya)
SKYPE: kszetitkar • HONLAP: www.ksze.org
INTERNET RÁDIÓ: www.kszeradio.hu
YOUTUBE: KSzEVideo
ÚJSÁG SZERKESZTŐSÉG: oromhirado@gmail.com ÚJ!**